

stalo »s p l a c e n í« vkladu toho proti zákazu čl. 165, odst. 2 obch. z. a že tudíž žalovaný podle odst. 5 cit. Šu ručí za dluhy společnosti do výše vyplaceného vkladu celým svým jměním věřitelům přímo a opírá o toto stanovisko svoji žalobu. Žalovaný namítá, že neobdržel od společnosti vyplacen svůj vklad, poněvadž částka 100.000 Kč zůstala i nadále ve jmění společnosti, byť i na jiném kontě, a opodstatňuje tento svůj názor poukazem, že slovy § 165, odst. 5 obch. zák. »Zahlungen empfangen hat« jest rozuměti jen »hotové« vyplacení v penězích, nikoli však pouhý účetní převod vkladu na jiné konto u téže společnosti. Návoru tomu dlužno přisvědčiti, neboť na kontě kapitálovém jsou zapsány jenom vklady komanditistů, mezi které žalovaný, vystoupiv ze společnosti, již nepatřil. Mimo to žalovaný nebral po svém vystoupení již podílu na zisku nebo ztrátě společnosti, za to však mu příslušel ze vkladu 4½ % úrok, který mu na kontě kapitálovém nemohl býti připisován k dobru, nýbrž pouze na běžném účtě. Bylo proto jeho vklad jako úročnou pohledávku přenést na běžný účet, což bylo pouze účetním provedením právního poměru přivoděného vystoupením žalovaného ze společnosti. Převodem tím nastala novace privativní, poněvadž pohledávka žalovaného z poměru společenského se změnila co do důvodu v pohledávku ze zápůjčky, tedy v pohledávku zúročitelnou (novatio voluntaria). Přes to nelze však mluvit o vyplacení vkladu, neboť žalovaný hotově peněz neobdržel, ty zůstaly i nadále ve fondu společnosti a ručily po 5 let za dluhy společnosti. Fond společnosti se tedy tímto účetním převodem neztenčil pod částku slíbeného vkladu a proto nelze mluvit o splacení vkladu (viz Staub-Pisko, komentář k čl. 165, § 5, písm. a), odst. 3). Částečné splacení vkladu společenského nastalo teprve později, když si žalovaný z běžného konta vybral 50%. Žalovaný však dne 14. října 1933, tedy před prohlášením prvosoudního rozsudku, jež se stalo 16. října 1933, doplatil na běžném účtě opětně vklad na plných 100.000 Kč, tedy na původní výši, při čemž je lhostejno, zda společnost souhlasila s jeho vystoupením, zda byl opětně jako komanditista v obchodní rejstřík zapsán čili nic, neboť stačí, že svůj zmenšený vklad, kterým ručil za dluhy společnosti podle čl. 165, odst. 2 obch. zák., doplnil na původní výši, 100.000 Kč; více zákon nežádá. Od té doby již neručil žalovaný svým celým jměním přímo věřitelům společnosti, nýbrž jen svým doplněným vkladem, který patří ke jmění společnosti. Od té doby měla žalobkyně, přísluší-li jí vůbec pohledávka vůči společnosti, v níž žalovaný byl komanditistou, nárok na její zaplacení jen proti této společnosti a nikoli přímo proti žalovanému. Nárok žalobkynin nebyl tedy v době vydání rozsudku (§ 406 c. ř. s.) po právu.

Čís. 15239.

Kterých pensistů státních a zestátněných drah se netýká předpis § 22 vl. nař. čís. 96/30 Sb. z. a n.?

(Rozh. ze dne 29. května 1936, Rv I 1897/34.)

Žalobce, pensionovaný úředník dolů B-ské dráhy, domáhá se na žalovaném československém státu placení pensijních požitků v úpravě podle § 12 zák. čís. 70/30 Sb. z. a n. a § 22 vl. nař. čís. 96/30 Sb. z. a n., tvrdě, že postavení zaměstnanců kamenouhelných dolů B-ské dráhy bylo úplně shodné s postavením zaměstnanců drah a že i pense byla mu vyměřena správou B-ské dráhy, z čehož je patrné, že byl úředníkem dráhy. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobce opřel nárok na doplatek k pensii výslovně o předpisy §§ 1 a 12 zák. čís. 70/30 Sb. z. a n. a § 22 nař. čís. 96/30 Sb. z. a n. S téhož hlediska posoudil spornou věc odvolací soud a právem zdůraznil souvislost dotčeného ustanovení § 22 s předpisem § 1 vládního nařízení čís. 15/27 Sb. z. a n. Vláda použila zmocnění § 12 zák. čís. 70/30 Sb. z. a n. ve vl. nař. čís. 96/30 Sb. z. a n. výslovně jen na pensisty drah státních a zestátněných, ale s obmezením v § 22, že se týká zaměstnanců, na něž by se vztahovalo vládní nařízení čís. 15/27, kdyby nebyli bývali přeloženi do výslužby nebo kdyby nebyl býval s nimi rozvázán služební poměr buď před jeho účinností nebo sice po jeho účinnosti, avšak podle ustanovení § 16 zák. čís. 286/24 Sb. z. a n. obdobou jeho § 13, mají-li podle platných pensijních pravidel nárok na odpočivné (zaopatřovací) požitky. Zkoumal-li tedy odvolací soud, zda by bylo lze žalobce zařaditi do některé skupiny zaměstnanců § 1 vl. nař. čís. 15/27 Sb. z. a n. s dodatky odst. 2. a 3. dotčeného § 22, nepochybil, a dovolací soud schvaluje jeho úsudek, že nelze nalézt pro žalobce obdobné skupiny ve vl. nařízení čís. 15/27 Sb. z. a n., ježto nebyl zaměstnán jako technický úředník při stavbě nebo provozu dráhy, nýbrž u dolů bývalé B-ské dráhy. Tento názor odvolacího soudu nutno tím spíše schváliti, když agenda dolů vedena byla s počátku zvláštním oddělením generálního ředitelství a v roce 1912 přenesena byla vrchní technická správa dolů jinam a žalobce byl výslovně přijat pro službu v dolech bývalé B-ské dráhy, v těchto dolech byl zaměstnán až do svého pensionování, ve všech dekretch byla zdůrazněna jeho činnost v dolech a veden byl ve zvláštním statu úředníků důlních. Vzhledem k těmto okolnostem nemá významu, že zde byly některé obdoby jeho zaměstnání se zaměstnáním u dráhy (týž zaměstnavatel, týž služební řád, pensijní nárok proti témuž fondu). Není odůvodněno ani odkazování k zák. čís. 80/28 Sb. z. a n., ježto § 6 tohoto zákona obsahuje všeobecně předpis o zaměstnancích státních úřadů, podniků, ústavů a fondů státních a pensistech drah zestátněných a nemá obmezujícího ustanovení § 22 vlád. nař. čís. 96/30 Sb. z. a n.

Čís. 15240.

Nález rozhodčí komise, vydaný podle § 3 g) zák. čís. 330/21 Sb. z. a n. v mezích její pravomoci, lze věcně zvrátiti žalobou určovací.

(Rozh. ze dne 29. května 1936, Rv I 2529/35.)